

8 - octubre - 1937

A mi he sotat acarar-me amb aquesta vella
imatge que, absurdament, he de convèncer que
~~em fa una mica~~ m'impone una mica.
M'he entès. ha mala qualitat del
clidè hi daria un aire eshorradís que encara
la ha més suggestiva. I, com mateix, ja
es desien per bona bota cap allà al 1915.
~~potser~~ L'amatem que va tirar-la no
devia ser molt expert. O potser val més veure
que no ~~tenia~~ hi havia llum. El el és ven
bastant coherent, i ~~també~~ el dis uniformes,
sense claresces ni ombres ha pensat
en un dia lleidatà de desembre.
Els arbres són més. Al fons, ~~ta ratlla~~
platanys en una del camí del cementiri
"... alete, ombrial, d'atràienta amplada..."

Fan com una sàbila de sesants pilors. s'atimen
a la banda del canal. Hom enderiva, en l'intèi
ral, el pont dels murmuradors. A banda i
banda del canal, el, dos terraplens. Si la bota
estés centrada pel pont, cada terraplè faria,
en perspectiva, un llarguíssim trapezi anevant
de cada pilar del pont. Ara, no es ven més
que un d'aquests trapezis; escandallat en
cara. El meu amic i ten anant seguint
en el nostre passeig, i ja quasi som a la base

~~La foto és fotos~~

Es una instantània. Devia ser una mica de
rent, i la seva barba blanca i la meua
profunda rotien vacuosament. Devien carri
nan acompassadament, però jo devia una mica
d'orientatse. Jo em sostine amb la canna
esquerra, mentre la dreta, encesa, s'apunta
sobre la punta. El meu carri es sosté encara
sobre el peu esquere, endavant, mentre el
dret acaba tot just d'apuntalar el taló
a terra---